

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ФАКТОР ЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

SOCIAL PARTNERSHIP AS A FACTOR OF ECONOMIC STABILITY IN UKRAINE

УДК 331.105.6

Волкова Н.В.

к. держ. упр., доцент кафедри економіки та управління національним господарством

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Кузнецова Ю.В.

студент

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

У статті розглянуті питання соціально-трудова відносин та системи соціального партнерства, що склалися в Україні на сучасному етапі. Проведено огляд проблем розвитку соціального партнерства в сфері праці на державному рівні та надані можливі наслідки за умови ефективної реалізації потенціалу соціального партнерства як фактора економічної стабільності в Україні.

Ключові слова: соціальне партнерство, держава, влада, країна, соціально орієнтоване партнерство, економічно орієнтоване партнерство.

В статье рассмотрены вопросы социально-трудова отношений и системы социального партнерства, сложившиеся в Украине на современном этапе. Проведен обзор проблем развития социального партнерства в сфере труда на государственном уровне и предоставлены возможные последствия

при условии эффективной реализации потенциала социального партнерства как фактора экономической стабильности в Украине.

Ключевые слова: социальное партнерство, государство, власть, страна, социально ориентированное партнерство, экономически ориентированное партнерство.

The article deals with the issues of social and labor relations and the system of social partnership that have developed in Ukraine at the present stage. The review of problems of development of social partnership in the sphere of work at the state level is carried out and possible consequences are provided on condition of effective realization of potential of social partnership as a factor of economic stability in Ukraine.

Key words: social partnership, state, power, country, socially oriented partnership, economically oriented partnership.

Актуальність проблеми. Об'єктивною оцінкою стану економічної системи України та її місця у світовому господарстві є той факт, що за підрахунками Міжнародного валютного фонду у 2018 р. Україна визнана найбільш проблемною країною Європи. Підвищення життєвого рівня населення, виконання державою своїх зобов'язань перед зовнішніми кредиторами та власними громадянами неможливе без міцного економічного підґрунтя. Проте прогнозоване експертами на найближчі три роки щорічне зростання ВВП України на рівні 2,5–3%, на жаль, не означає суттєвого економічного підйому, а швидше – стабілізацію економіки шляхом гальмування негативних процесів. Одним із головних методів такої стабілізації є реалізація ідеології соціального партнерства, що передбачає знаходження компромісу, налагодження продуктивних взаємовигідних відносин між суб'єктами соціально-трудова відносин, постійну підтримку між ними конструктивного соціального діалогу. Потреба у пошуку ефективних шляхів стабілізації економіки й зумовила вибір теми дослідження.

Аналіз останніх наукових робіт і досліджень. Проведений нами огляд наукових робіт вітчизняних та зарубіжних вчених довів багатоаспектність ідеології соціального партнерства. Так, наприклад, С/Г/ Пшеничний С.П та С.О. Казаков розглядають соціальне партнерство з позиції регулювання соціально-трудова відносин [1; 6]. Ж.А. Єрмакова – з позиції взаємодії влади і бізнесу, тобто як особливий соціальний і економічний інститут регулювання ринку [4] та ін.

Ідеологія соціального партнерства формувалася у роки першої світової війни як протипага

вченню про класову боротьбу, що виникла у середині XIX ст. і вимагала інтенсифікації соціальних конфліктів. Засновники ідеології соціального партнерства, спираючись на етику Л. Фейєрбаха, ідеї Л. Блана, П. Прудона, Ф. Ласкаля і Е. Бернштейна, на концепції ліберального реформізму (М. Вірт, О. Міхаеліс і ін.), вбачали в солідарності класів вирішальну форму соціальної взаємодії і реформування індустріального суспільства.

Концепції соціального партнерства звертають увагу на існування в сучасному суспільстві двох принципів регулювання суспільного життя:

- 1) на контроль за економічним, політичним і соціальним розвитком з боку державних інститутів;
- 2) на акумуляцію позитивних для громадянського суспільства змін і зміцнення соціальних структур, покликаних забезпечити формування «держави загального благоденства».

В економічній літературі є різні підходи до визначення сутності соціального партнерства, такі як:

- системи відносин між найманими працівниками і роботодавцями, що приходять на зміну класовій боротьбі;
- способу узгодження протилежних інтересів методом регулювання конфліктів між двома класами – найманих працівників і власників засобів виробництва;
- системи, що не передбачає регулювання соціально-трудова відносин, через відсутність об'єктивних для нього умов;
- систему інститутів та механізмів узгодження інтересів суб'єктів виробничого процесу.

Ідеологія соціального партнерства заперечує класовий характер соціальних конфліктів і має кодифіковану юридичну форму в нормах трудового права багатьох правових держав.

Так, у межах Програми гідної праці, розробленої Міжнародною організацією праці для України на 2016–2019 рр. [11], визначаються такі пріоритети:

- сприяння зайнятості та розвитку сталих підприємств задля стабільності та зростання;
- сприяння ефективному соціальному діалогу;
- покращення соціального захисту й умов праці.

Зокрема, перший пріоритет націлений на економічну стабілізацію і передбачає підвищення ефективності функціонування ринку праці, створення нових робочих місць в Україні, а також реалізацію наступних кроків, як-то:

- здійснення правових та інституційних реформ з метою заохочення до створення і зростання сталих підприємств;
- забезпечення збалансованості ринку праці, зокрема, усунення суттєвого професійного дисбалансу;
- підвищення ефективності функціонування Державної служби зайнятості України.

Метою дослідження є узагальнення теоретичних основ та оцінка реалізації ідеології соціального партнерства як фактора стабільності економічного життя в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Останнім часом питання соціального партнерства привертають увагу не лише дослідників різної дисциплінарної та професійної орієнтації: філософів, соціологів, економістів, політологів, які переймаються проблемами суспільного розвитку й економічної стабільності, але й представників органів влади і громадськості. Ця увага зумовлена змістом принципів і особливістю інструментів соціального партнерства – миру, злагоди, пошуку консенсусу і компромісу, які є вкрай необхідними для сучасного українського суспільства у досягненні політичної стабільності і створенні основи для подальшого розвитку.

Для найманих працівників дієва система соціального партнерства здатна створити надійне додаткове страхування від соціальних потрясінь у трудовій сфері на додаток до законодавчо визначеної системи страхової системи. А вимога посилення рівня соціального захисту населення є однією із головних вимог до уряду України, передбачених Угодою про асоціацію між Україною та ЄС, підписаною 21 березня 2014 р.

Отже, соціально-економічні трансформації та потрясіння, що відбуваються в нашій країні в останні майже три десятиліття, є поясненням постійного інтересу та покладання надії на упродовження в практику публічного управління принципів соціального партнерства. Це передбачає підвищення ролі та впливу самоорганізованих

місцевих громад, виникнення та розвиток третього сектору – некомерційних громадських організацій, що використовують технології соціального партнерства у взаємодії з органами влади, бізнес-сектором, а також застосування інструментів соціального партнерства власне органами влади, які прагнуть заручитися підтримкою населення.

Отже, реалізація ідеології соціального партнерства є актуальною не тільки в межах сфери праці. Все частіше соціальне партнерство виступає як інструмент стратегічного планування, комплексного розвитку територіальних утворень, відіграючи важливу, часом визначальну роль у прийнятті управлінських рішень. Крім того, соціальне партнерство відіграє все більшу роль у забезпеченні політичної стабільності, формуванні нових цивілізованих людських відносин, визначає тенденції світового суспільного розвитку.

Сучасна концепція соціального партнерства виходить із положення про те, що влада, бізнес і громадські організації, що представляють інтереси найманих працівників, взаємодіють і будують свої відносини, виходячи з необхідності забезпечення сталого і динамічного розвитку економіки, соціальної стабільності і порядку у суспільстві, правового захисту та реалізації основних прав і свобод особистості, створення умов гармонійного розвитку людини [1].

Слід відзначити, що формування інституту соціального партнерства в країні є суб'єктивним процесом, тобто виникає в результаті дотримання усіма його суб'єктами низки основних правил регулювання економічних і політичних відносин. Предметом соціального партнерства в Україні стають соціально-економічні контакти із широкого кола питань між економічними суб'єктами, включаючи державу; угоди між споживачами і виробниками (насамперед монопольними) про рівні цін та умови обслуговування; взаємини між державними органами соціального забезпечення та соціальної підтримки, бюджетними та позабюджетними фондами та організаціями (об'єднання інвалідів, багатодітних сімей тощо); вирішення екологічних та міжрегіональних проблем тощо [2]. Таким чином, соціальне партнерство спрямоване на те, щоб на основі рівноправного співробітництва і переговорів забезпечити баланс соціально-економічних інтересів і реальну участь соціальних партнерів у розробленні, прийнятті та реалізації соціально-економічної політики.

Отже, основним предметом реалізації ідеології соціального партнерства виступають процеси відтворення людського капіталу, причому не тільки у взаємодії роботодавців і найманих працівників, але й у взаємодії бізнесу і влади.

Соціальне партнерство як інститут ринкової економіки для нашої країни та її регіонів є новим явищем [5]. Значна частина «тіньової» економіки

в Україні також не сприяє розвитку соціального партнерства. На «тіньових» підприємствах, як правило, не дотримуються норм трудового законодавства, зокрема про охорону праці та соціальні гарантії, не сплачуються податки, не реєструються трудові угоди, працівники розглядаються винятково як трудові ресурси виробництва, метою якого є лише отримання прибутку.

Основними формами соціального партнерства влади та бізнесу є:

- 1) соціально орієнтоване партнерство;
- 2) економічно орієнтоване партнерство;
- 3) інноваційно-орієнтоване партнерство [6].

Соціально орієнтоване регіональне партнерство зосереджено на регулюванні суспільних відносин у соціально-трудої сфері. Соціальне партнерство цієї форми реалізується за допомогою укладення регіональних тристоронніх угод між об'єднаннями роботодавців, профспілок та регіональними виконавчими органами влади.

Феномен соціального партнерства розглядається як соціальний механізм, що дає змогу спільноті виходити на консенсуальні форми вирішення гострих економічних проблем. У прийнятих програмах соціально-економічного розвитку розвиток українського суспільства передбачає послідовне формування соціальної, правової держави, ефективної соціально орієнтованої ринкової економіки [7].

Необхідним складником у цьому процесі є механізм підтримки соціального світу, узгодження інтересів трудящих, роботодавців і уряду. Ідеологія соціального партнерства ґрунтується на тому, що влада, бізнес і громадські організації, що представляють інтереси населення і найманих працівників, взаємодіють і будують свої відносини, виходячи з необхідності забезпечення:

- соціальної стабільності і порядку у суспільстві;
- стійкого і динамічного розвитку економіки;
- правового захисту і реалізації основних прав і свобод особистості;
- створення умов гармонійного розвитку людини [8].

Соціально-економічна політика на основі соціального партнерства здійснюється за допомогою низки взаємопов'язаних і взаємозумовлених напрямів державних дій [8, с. 34]. В узагальненому вигляді механізм соціально-економічної політики з урахуванням інституту соціального партнерства можна представити у вигляді таких напрямів:

- регулювання динаміки і структури особистих доходів населення (створення умов простого відтворення людського капіталу, а також його часткового саморозвитку);
- регулювання житлових умов населення (створення нормальних умов життєдіяльності);
- регулювання розвитку соціальних інститутів науки, освіти, охорони здоров'я, сім'ї (забезпечення розширеного відтворення людського капіталу, цільового розвитку (виробництва) потенційного інтелектуального, освітнього, біологічного, культурного людського капіталу;

– регулювання соціально-економічних перетворень у сфері зайнятості (створення оптимальних умов накопичення потенційного людського капіталу в системі суспільного відтворення.

Якщо соціально-орієнтоване партнерство зосереджене на регулюванні суспільних відносин у соціально-трудої сфері, то економічно-орієнтоване партнерство спрямоване на підвищення якості життя населення країни. На думку О.Л. Андрєєвої, Є.Ю. Лосєвої, досягнення економічної стабільності можливе з урахуванням етичних цінностей і шанобливого, уважного ставлення до людей та навколишнього середовища [9, с. 20]. Тому реалізація економічно орієнтованого соціального партнерства в регіоні здійснюється за допомогою укладення угод про соціально-економічне партнерство між адміністрацією регіону, підприємствами і об'єднаннями промисловців і підприємців.

Залежно від спрямованості дій економічно орієнтоване соціальне партнерство може бути зосереджено:

- в зовнішньому оточенні підприємства (націлене на створення сприятливих умов розвитку бізнесу й охоплює соціальне оточення підприємства та інфраструктуру регіону);
- у внутрішньому середовищі підприємства (спрямоване на формування сприятливих економічних і соціальних умов виробництва і праці на самому підприємстві).

Генеральною метою економічно орієнтованого соціального партнерства є розвиток економіки регіону. Завдання, які вирішуються у процесі реалізації економічно орієнтованого регіонального соціального партнерства поза підприємством, включають:

- 1) підвищення доходів населення регіону;
- 2) збільшення дохідної частини регіонального бюджету;
- 3) підвищення інвестиційної привабливості регіону;
- 4) формування сприятливого іміджу та підвищення конкурентоспроможності підприємства;
- 5) зменшення негативного впливу на навколишнє середовище;
- 6) розвиток соціальної інфраструктури та підвищення її доступності для населення і ін.

Інноваційно-орієнтоване соціальне партнерство спрямоване на підвищення інноваційної активності в економіці країни. Регіональні органи влади в такому разі стимулюють бізнес до здійснення видів діяльності, що відрізняються підвищеним ступенем ризику і невизначеністю, шляхом пільгового фінансування, надання податкових

пільг і кредитів, створення на території регіону необхідної інфраструктури (технопарків, бізнес-інкубаторів, особливих економічних зон).

В Україні за роки незалежності сформована розгалужена інституціональна основа соціального партнерства, що включає у себе державні органи (Національну службу посередництва і примирення), громадські організації (представницькі органи соціальних партнерів – профспілок і організацій роботодавців), органи соціального діалогу (Національну тристоронню соціально-економічну раду), нормативну базу (закон України «Про соціальний діалог в Україні») тощо.

Так, Національна служба посередництва та примирення (НСПП) покликана вирішувати колективні трудові спори і запобігати їх появі. Проте окремі показники її діяльності, зокрема відсоток вирішення спорів, свідчать про недостатню ефективність.

Динаміка конфліктів у соціально-трудої сфері в Україні наведена на рис. 1.

За даними Державної служби статистики України, протягом 2017 р. в Україні на галузево-національному рівні було зареєстровано 6 колективних трудових спорів (у 2012 році – 2), з яких на кінець року жодний не вирішений. На виробничо-територіальному рівні у 2017 р. було зареєстровано 210 спорів (у 2012 році – 189), з яких 138 спорів (65%) – не вирішені. Проте середньооблікова чисельність штатних працівників підприємств, установ, організацій, де мали місце колективні трудові спори різного рівня, зменшилася до 1502 тис. осіб у 2017 р. проти 1749,2 тис. осіб. у 2012 р. У 2017 р. на 23 підприємствах відбулися страйки, у яких взяли участь 2,1 тис. осіб проти нульової кількості зареєстрованих страйків у 2012–2013 рр. [4].

Упродовж 2017 р. НСПП сприяла вирішенню 216 колективних трудових спорів, безпосеред-

німи учасниками яких стали 1,5 млн. працівників і 6767 суб'єктів господарювання. Також у 2017 р. Службою проведено 3172 примирні процедури, що на 44,8% більше порівняно з 2016 р. Служба здійснювала моніторинг акцій соціального протесту, надавала сторонам соціального діалогу роз'яснення розбіжностей інтересів сторін, спрямовувала конфліктні ситуації в правове русло, зокрема, під час 20 страйків та 101 акції соціального протесту у 2017 р. [3]. Таким чином, Національна служба посередництва та примирення покликана спрямовувати відносини між роботодавцями та найманими працівниками у русло взаєморозуміння та сприяти тим самим економічній і соціальній стабільності.

Отже, за останні шість років кількість конфліктів у соціально-трудої сфері України мала позитивну динаміку, зумовлену об'єктивними політичними й економічними причинами, за яких органи соціального діалогу в межах правового поля недостатньо успішно виконували свої функції.

Суттєвою перешкодою для зміцнення соціального партнерства в нашій країні стає розмивання ціннісно-нормативної системи суспільства, зумовлене масовим порушенням законів і соціальних норм. Це не сприяє поширенню практики соціального партнерства навіть за наявної системи його інститутів.

В Україні поступово здійснюється рух: від конфліктної до партнерської моделі взаємодії; від розбору окремих індивідуальних випадків до управління відносинами і потоками; від ворожості до співпраці; від створення різноманітних прогнозів до використання достовірної інформації; від опори на обмежений досвід до стратегії переходу; від інтеграції функціональної до процесуальної, від вертикальної до віртуальної; від приховування інформації до обміну нею; від вико-

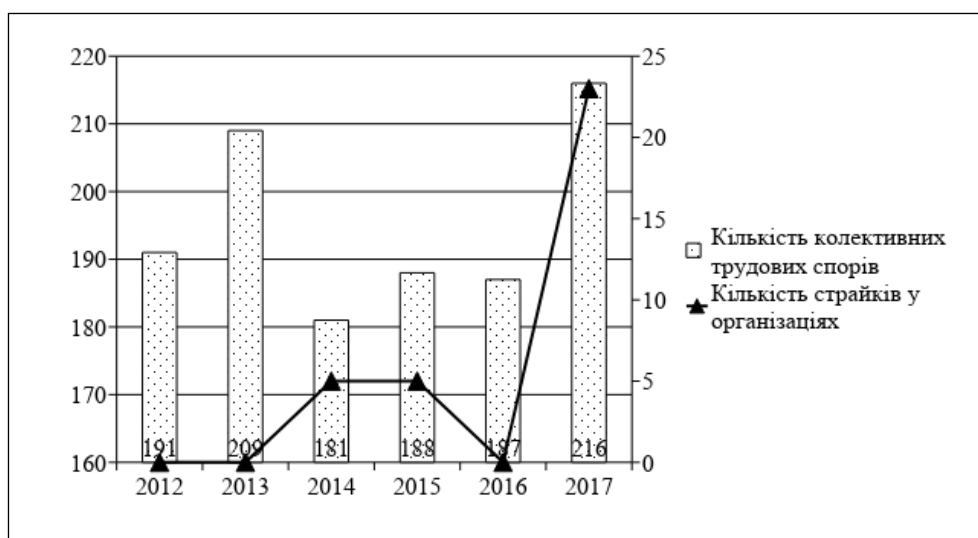

Рис. 1. Динаміка конфліктів у соціально-трудої сфері України у 2012–2017 рр. [4]

Рис. 2. Потенціал інституту соціального партнерства як фактора економічної стабільності в Україні

Джерело: розроблено авторами

ристання суб'єктивного досвіду до безперервного навчання та ін. [10].

Соціальне партнерство як ідеологія і соціальний інститут в Україні має великий невикористаний потенціал і практичну цінність – насамперед як інституту зниження рівня безробіття (рис. 2).

Отже, соціальне партнерство є однією із форм реалізації інституціонального впливу на стан соціально-трудова відносин, що сприяє найбільш повному відтворенню людського капіталу – одному із найважливіших соціально-економічних завдань, реалізація якого сприяє економічній стабілізації.

Соціально орієнтоване управління через використання соціального партнерства є перспективним шляхом розвитку економіки України. Тому що ринковий механізм не може забезпечити соціальну справедливість, необхідну для гармонійного розвитку суспільства. З цим завданням може впоратися соціально орієнтоване управління, яке створює умови для всебічного розвитку людини. У межах цього управління держава повинна прагнути вирішити завдання, спрямовані на створення економічних і правових умов для підвищення трудової активності, розвитку ділової ініціативи працездатного населення, забезпечення соціального захисту, охорони здоров'я.

Висновки. Аналіз даних стосовно діяльності інституцій соціального партнерства дає змогу дійти висновків про недостатній ступінь реалізації потенціалу партнерських відносин між владою та бізнесом та між бізнесом і працею як

інструмента управління економікою та фактора її стабільності.

Тому стабілізація економіки багато в чому залежить не тільки від політичної кон'юнктури, а й від того, наскільки повно в національну свідомість, суспільне життя та повсякденну роботу державних органів увійде ідеологія соціального партнерства, а з нею – найвищі громадянські цінності і свободи.

На наш погляд, реалізація ідеології соціального партнерства в Україні дасть змогу: владі – підвищити ефективність регулювання соціально-економічних відносин та якість надання суспільних послуг, повернути до себе втрачену довіру; бізнесу – сформувати сприятливий імідж, отримати довгостроковий соціально-економічний ефект і стійкість власного розвитку; суспільству – підвищити якість життя населення.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Пшеничний С.П. Умови розвитку соціального партнерства / С.П. Пшеничний // Питання економіки та права. 2013. № 12. С. 65–68.
2. Кравченко О.О. Соціальне партнерство в Україні та його особливості в розвинених країнах / О.О. Кравченко // Young Scientist. 2016. № 6. С. 57–61.
3. Інформація про результати діяльності Національної служби посередництва і примирення за 2017 рік. URL: <http://www.nspp.gov.ua/home/struktura-nspp-5/8169-informatsiia-pro-rezultaty-diialnosti-natsionalnoi-sluzhby-poserednytstva-i-prymyrennia-za-2017-rik>.

4. Праця України у 2017 році : статистичний збірник / за ред. І.В. Сенік // Державна служба статистики України, 2018. С. 256–257.

5. Савранська Г.М. Розвиток національної моделі соціального партнерства у контексті забезпечення соціальної безпеки України / Г.М. Савранська // Державне управління: теорія та практика. 2013. № 2. С. 140–150.

6. Єрмакова Ж.А. Форми соціально-економічного партнерства держави та бізнесу в регіонах країни / Ж.А. Єрмакова, Н.І. Тришкіна // Ефективна економіка. 2016. № 2. С. 13–16.

7. Савчук О.О. Актуальні проблеми розвитку соціального партнерства в Україні / О.О. Савчук // Формування ринкових відносин в Україні. 2012. № 1. С. 188–193.

8. Казаков С.О. Основные формы социального партнерства в России и Германии монография / С.О. Казаков. К.: Проспект., 2015, 274 с.

9. Механизмы оценки влияния социальной ответственности бизнеса на устойчивое развитие регионов России / под ред. д.э.н. Е.Л. Андреевой. Екатеринбург : Институт экономики УрО РАН, 2010. 243 с.

10. Шедяков В.Е. Развитие социального партнерства в контексте постиндустриальных трансформаций трудовых отношений / В.Е. Шедяков // Экономика Украины. 2012. № 10. С. 80–91.

11. Програма гідної праці МОП для України на 2016–2019 роки. URL: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---europe/---ro-geneva/---sro-budapest/documents/genericdocument/wcms_470684.pdf

REFERENCES:

1. Pshenychnyi S.P. (2013) Umovy rozvytku sotsialnoho partnerstva [Conditions or the development of social partnership]. Economic and legal issues. no. 12, pp. 65–68.

2. Kravchenko O.O.(2016) Sotsialne partnerstvo v Ukraini ta yoho osoblyvosti V rozvynenykh krainakh [Social partnership in Ukraine and its peculiarities in developed countries] no. 6, pp. 57–61.

3. Informatsiia pro rezultaty diialnosti Natsionalnoi sluzhby poserednytstva i prymyrennia za 2017 [Informa-

tion on the results of the activities of The national mediation and reconciliation service for 2017]. – Access mode: <http://www.nspp.gov.ua/home/struktura-nspp-5/8169-informatsiia-pro-rezultaty-diialnosti-natsionalnoi-sluzhby-poserednytstva-i-prymyrennia-za-2017-rik>.

4. I.V. Senyk (red)(2018) Pratsia Ukrainy u 2017 rotsi [Labour of Ukraine in 2017]. State statistics service of Ukraine, pp. 256–257.

5. Savranska H.M. (2013) Rozvytok natsionalnoi modeli sotsialnoho partnerstva u konteksti zabezpechennia sotsialnoi bezpeky Ukrainy [Development of the national model of social partnership in the context of social security of Ukraine]. Public administration: theory and practice, no. 2, pp. 140–150.

6. Yermakova Zh.A., Tryshkyna N.I. (2016) Formy sotsialno-ekonomichnoho partnerstva derzhavy ta biznesu v rehionakh krainy [Forms of social and economic partnership between the state and business in the regions of the country]. Efficient economy, no. 2, pp. 13–16.

7. Savchuk O.O. (2012) Aktualni problemy rozvytku sotsialnoho partnerstva v Ukraini [Actual problems of social partnership development in Ukraine]. Formation of market relations in Ukraine, no. 1, pp. 188–193.

8. Kazakov S.O. (2015) Osnovnye formy sotsial'nogo partnerstva v Rossii i Germanii monografiya [Main forms of social partnership in Russia and Germany monograph], Avenue. – 274 p.

9. Andreeva E.L. (red) (2010) Mekhanizmy otsenki vliyaniya sotsial'noy otvetstvennosti biznesa na ustoychivoe razvitie regionov Rossii [Mechanisms for assessing the impact of social responsibility of business on sustainable development of Russian regions], Ekaterinburg: Institute of Economics, RAS., 243 p.

10. Shedyakov V.E. (2012) Razvitie sotsial'nogo partnerstva v kontekste postindustrial'nykh transformatsiy trudovykh otnosheniy [The development of social partnership in the context of post-industrial transformations of labour relations] Economy of Ukraine, no. 10, pp. 80–91.

11. Prohrama hidnoi pratsi MOP dlia Ukrainy na 2016–2019 roky [The decent work agenda of the ILO for Ukraine for the years 2016–2019] – Access mode: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---europe/---ro-geneva/---sro-budapest/documents/genericdocument/wcms_470684.pdf

Volkova N.V.

Candidate of Science in Public Administration,
Associate Professor of the Department
of Economics and National Economy Management
Oles Honchar Dnipro National University

Kuznetsova J.V.

Student
Oles Honchar Dnipro National University

SOCIAL PARTNERSHIP AS A FACTOR OF ECONOMIC STABILITY IN UKRAINE

The implementation of the ideology of social partnership is relevant not only in the sphere of labor, it also acts as a tool for strategic planning, integrated development of territorial entities, playing an important, sometimes decisive role in managerial decision-making. In addition, social partnership plays an increasingly important role in ensuring political stability, the formation of new civilized human relations, determines the trends of world social development.

The modern concept of social partnership proceeds from the position that the government, business and public organizations representing the interests of employees interact and build their relations on the basis of the need to ensure sustainable and dynamic development of the economy, social stability and order in society, legal protection and implementation of fundamental rights and freedoms of the individual, creating conditions for harmonious human development.

The main subject of implementation of the ideology of social partnership are the processes of reproduction of human capital, not only in the interaction of employers and employees, but also in the interaction of business and government. The main forms of social partnership between government and business are: socially oriented partnership; economically oriented partnership; innovation-oriented partnership. If the socially-oriented partnership is focused on the regulation of social relations in the social and labor sphere, the economically-oriented partnership is aimed at improving the quality of life of the population.

Over the past six years, the number of conflicts in the social and labor sphere of Ukraine has had a positive dynamics due to objective political and economic reasons, in which the bodies of social dialogue within the legal framework did not successfully perform their functions. The implementation of the ideology of social partnership in Ukraine will allow: the authorities – to improve the efficiency of regulation of socio-economic relations and the quality of public services, to regain the lost trust; business – to form a favorable image, to obtain long-term socio-economic effect and sustainability of their own development; society-to improve the quality of life of the population.